

Audun Flaaten kan bli en av våre fremste kriminalforfattere

BOK

AUDUN FLAATEN

Domino Indigo
Spenningsroman
Pasadena Forlag

Anmeldt av **Per Ivar Henriksbø**

Navnet Audun Flaaten var ukjent. Nå er det ikke det.

Det er i sannhet å håpe at denne fortellerglade mannen, som nylig kom med kriminalromanen «Domino Indigo» på vesle Pasadena Forlag, fortsetter å skrive. Han har nemlig både en boblende fantasi og pirrende fortellinger. Det virker nesten som han ikke kan få fortalt nok. En slik egenskap er verdt å ta vare på, særlig når forfatteren ikke

ramler ut i det uinteressante eller irrelevante.

I denne romanen forteller han tre selvstendige historier som imidlertid veves mer og mer sammen og i finalen blir én. De handler om en utenlandsk leiemorder, en velstående oslomann med traumatisk oppvekst og tre rivaliserende søstre i Skien. Flaaten må likevel passe seg så han ikke glemmer å holde

historiene i tømmene på bekostning av en beundringsverdig fantasi. Det finnes mange gode konsuler og enda mer erfarne spenningsforfattere å høste lærdom av. For det er ingen tvil om at Flaaten er uferdig og trenger mer erfaring.

Det som først og fremst trekker ned er at forfatteren hopper og spretter mellom å skrive i presens og preteritum, oftest uten grunn.

Ekstrem terapi

BOK

MARIT FIGENSCHOU

Til Sydpolen – Ingen bragd
Heltsykt forlag

Anmeldt av **Ivar Olstad**

Den nå 57 år gamle Figenschou meldte på bloggen sin i fjor at hun skulle skrive en turbok, etter å ha strevd seg opp på en rekke høye fjelltopper og til slutt fremover til den blanke kulen på Sydpolen.

Slitsomt og kaldt, ja vel, men knapt nok til å fortjene stive permer: Slike reportasjebøker er det mengder av.

Men så er det to momenter til, som endrer nivået på denne boka og bringer andre og mer tankevekkende aspekter ved innholdet. Det ene er kvinneperspektivet. I den til enhver tid overraskende lange køen av toppsugne fjellfolk, i større eller mindre grad trukket opp og fram av guidene, er det stort sett karer. Iblant kokett, noen ganger misunnelig, oftest fylt av konkurreringsbehov, markerer jenta sin plass i teltet og i taulaget.

Dette er likevel ikke det viktigste. «Ingen bragd» er nemlig ytterst personlig på et annet plan, og her er Figenschous egentlige mål og mening med boka. Hun var jentungen fra Lyngen i Troms som gjorde karriere i næringslivet, som fylte hver våken time på døgnet med hektisk aktivitet, og ville være best, ville bli sett og anerkjent. Som var kroppsstyrke-fiksert og treningsnarkoman med Birkenkonkurransene i bakhodet: Slik hun fremstiller seg selv nærmest en karikatur av Dagens Næringsliv-figuren vi har lest om.

Men så kommer slagene: Kreft. Leddgikt. Osteoporose. Psykiske problemer. Uføretrygd. Total usikkerhet. Og Figenschous budskap er slik: Livet er en evig oppryddingsplass. Gi slipp på det gamle for å gi plass til noe nytt. Snu på flisa. Følg dine drømmer. Hør ikke på «grensevaktene»!

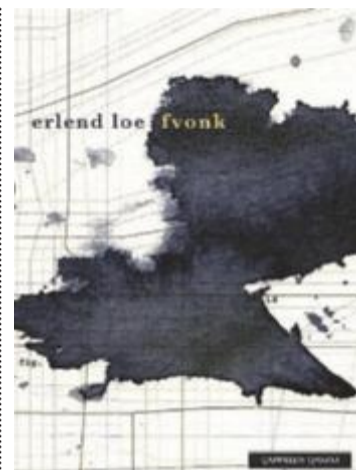
Med utgangspunkt i sterke muskler og enda kraftigere vilje har hun i et snaut tiår trosset andres råd og smertene, lånt nødvendige penger (en Sydpoltur koster over den halve million), og sett ned fra fem av verdensdelens høyeste topper.

Den noe selvmotsigende tittelen henspiller altså på at bragden ikke er de tøffe turene i seg selv, men det å gjennomføre dem mot sterke odds, å vinne over seg selv og sin skjebne. Det

kan gi inspirasjon, selv om det er få gitt å benytte hennes måte. Og så kommer fine naturskildringer med vakre bilder som et godt tillegg. Boka er for øvrig delikat og spenstig utformet, med et lite sukk fra denne an-

melder som eneste innvendig: Hvorfor skal man i designets navn bruke lysegrå bokstavtrykk som krever en hel del ekstra watt under leselampen?

Tøv og tant?

BOK

ERLEND LOE

fvonk
Cappelen Damm

Anmeldt av **Ivar Olstad**

Det er mars 2012 i et hus oppe i lia på Oslo nordvest.

Lektor Fvonk (ja, han heter visst det, uten fornavn), er deprimert etter å ha blitt oppsagt fra sin gode stilling i Gang- og mosjonsforbundet. Det var nok noe økonomisk snusk der. At samboeren stakk sin veg, gjorde ikke saken bedre, og dateren snakker bare med hunder.

Men han er ikke alene om å ha det vondt. Statsministeren, Jens, sliter også med sitt – kanskje enda mer enn Fvonk. Landsfaderen er sliten, nedfor, periodevis slapp, rasende iblant, og glimtvis likegyldig. Ufriheten er det aller verste. Han trenger en arena for å være seg selv, den andre – egentlige – Jens, en øde øy, en lomme i hverdagen. Derfor flytter han, sammen med sine to livvakter, inn på hemmelig hybel hos Fvonk, og disse to middelaldrende menn finner etter hvert hverandre i gjensidig sympati og behovet for en blodsbror.

Som man forstår: Rent tøv og tant, i den slentrende, elegante, nesten pludrende stilen som Loe har gjort til sitt varemerke. Men man undres, her som i flere tidligere romaner av samme stil og format: Har Erlend Loe en baktanke midt i fleipen? Er det en seriøs grunntone eller bakerst? Fvonk, mannen med medlemsjuket, er trolig rent påfunn i sin stadig mer paranoide frykt for «de gravide», de rene. Men Jens Stoltenberg er kledd med fakta, både i det personlige og det profesjonelle.

Og dermed sitter vi igjen med den ørlille undringen på om tullet og tøyset også skal skape noen små tanker om hvor vanskelig det må være der oppe på makttoppen, der det blåser kaldest og man aldri kan være seg selv.

Fra det veldig bra til det middelmådige

BOK

OVE RØSBAK

Sorgen dænse på ælven i marråssol
Bokvennen forlag

Anmeldt av **Per Ivar Henriksbø**

På sitt beste skriver Ove Røsbak nesten like godt som da han ble aktet som mest. Men den nye boka, som er en stor samling dikt pluss noen småtekster, har også svakheter.

Minst bra er Røsbak når han er polemisk, særlig hva gjelder poli-

tikk. Ikke fordi jeg ikke er enig med ham, for Røsbak og jeg deler nok mange synspunkter om både nasjonale og internasjonale spørsmål. Det er bare det at den dikteriske elegansen lett blir borte, dessverre. I stedet for lyrikk/poesi, blir versene nesten som sinte leserinnlegg i avisene. Det passer dårlig inn i en diktsamling., der også de mer prosaiske tekstene utgir seg for å være dikt, (diktning?) ifølge omslaget.

Innpakningen er fin; dette er ingen pamflett. Boka er innbundet og har et forseggjort skall.

Det jeg likte best av innmaten var når forfatteren tar for seg de

nære ting. Et dikt jeg falt for var «Je vil leve», som handler om han eller henne som valgte å forlate livet. Røsbak er også fin når han hilser til mennesker som Kenneth Sivertsen og Henrik Wergeland. Han kan også være bitende morsom og skarp.

Men så blir han bitter. Det er for så vidt bra å være sint. Likevel er det ikke alltid det er så lett å skjønne hvor han vil hen når han slenger ut sin forbannelse eller fyrer av sine verbale skudd. Noen ganger blir det i meste laget personlig. Det beste er uansett at Røsbak er i arbeid. Måtte formen være i anmarsj.

